

Тайфунъ*)

Разказъ отъ А. Шишкинъ.

Бѣхме въ Тихия океанъ на северо-изтокъ отъ Филипинскитѣ острови. Нѣколко дни вече не виждахме брѣгъ, па нѣмаше да го видимъ и още много дни. Цѣлиятъ нашъ мѣничъкъ свѣтъ се свѣршваше съ борта на парахода, а задъ борта се разстилаше наоколо необятниятъ океанъ. Морето бѣше тихо и спокойно; царуваше голѣма горещина. Синьо море, синьо небо, ни една точка на хоризонта, ни едно облаче надъ насъ! Отъ време на време, спасявайки се отъ своитѣ врагове, ще излитне изъ водата кѹда (ято) хвъркати рибки, и отново сжщата пустота.

Тамъ, далеко задъ насъ, задъ чертата на южния хоризонтъ, ние оставихме свѣтлия тропически свѣтъ съ неговитѣ палми, банани, лиани, орхидеи, съ неговитѣ папагали и чудно-хубави едри пеперуди, съ тъмнокожитѣ, стройни и превързани съ червени кърпи малайци; оставихме ослѣпителния слънчевъ блѣсъкъ; оставихме топлитѣ душни ноци, пълни съ силни и дразнящи благоухания, когато между листата на дърветата блещукатъ безброй свѣтещи насѣкоми, когато изъ тъмнитѣ маслянисти води на морето, при всѣки размахъ на веслата, се сипятъ като самоцвѣтни камъни снопове блестящи прѣски, а следъ лодката се извива дълга, свѣтяща следа . . .

Но всичко това остана тамъ далечъ . . . А напредъ ни чака тѣжниятъ, обвитъ съ студени мъгли, безжизненъ брѣгъ на Аляска, съ неговото мъждиво, низко надъ хоризонта, слънце, съ влажния му мразовитъ въздухъ, съ студенитъ му лапавици и съ жалкото му население, обречено да влачи суровъ животъ въ този безрадостенъ кжтъ на земята!

Наближава пладне. Горещината става нетърпима. Всички, които по длѣжностъ трѣбва да бждатъ на палубата, сж се укрили подъ сѣнка. Нѣкаква сънливостъ е обзела всички. Царува пълно

*) Така китайцитѣ и японцитѣ наричатъ голѣмитѣ урагани — циклони, които върлуватъ въ северо-западната часть на Великия океанъ.